

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 82/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Š. Š. a J. Š., obaja bytom B. B., zastúpených advokátkou JUDr. D. Š., B. B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 168/2009 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 234/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. Š. a J. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2011 doručená sťažnosť Š. Š. a J. Š. (ďalej len „sťažovatelia“) pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 168/2009 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 234/2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia doručili okresnému súdu návrh na začatie konania proti obchodnej spoločnosti B., s. r. o., B. B. (ďalej len „odporca“), o nahradenie prejavu vôle odporcu s uzavretím zmluvy o prevode vlastníctva bytu.

Okresný súd o návrhu sťažovateľov rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 C 168/2009 z 15. júna 2010 (ďalej len „rozsudok z 15. júna 2010“) tak, že ich návrh zamietol a zaviazal ich na náhradu trov konania.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 234/2010 z 24. novembra 2010 (ďalej len „rozsudok z 24. novembra 2010“) tak, že rozsudok z 15. júna 2010 potvrdil vo výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľov, zaviazal ich na náhradu trov odvolacieho konania a zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvostupňového konania.

Zo sťažnosti vyplýva, že medzi sťažovateľmi ako nájomcami a odporcom ako prenajímateľom bola uzatvorená nájomná zmluva na dobu neurčitú, ktorej predmetom je užívanie bytu č. 23 ... v B. B. (ďalej len „byt“). Listom z 15. júna 2009 odporca vyzval sťažovateľov na uzavretie kúpnej zmluvy, ktorej predmetom bude prevod vlastníckeho práva k uvedenému bytu na sťažovateľov v lehote do 30. septembra 2009. Sťažovatelia listom z 21. júla 2009 odporcovi oznámili, že majú záujem o uzatvorenie predmetnej kúpnej zmluvy, požiadali ho o predloženie návrhu kúpnej zmluvy, ako aj o stanovenie kúpnej ceny v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Odporca na uvedený list sťažovateľov nereagoval a podľa ich názoru „*nemieni ani teraz ani v budúcnosti uzavrieť zmluvu o prevode predmetného bytu*“. Z uvedeného dôvodu sťažovatelia podali okresnému súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by okresný súd zakázal odporcovi s predmetným bytom nakladať, najmä ho zaťažiť záložným právom. Okresný súd uznesením sp. zn. 12 C 122/2009 zakázal odporcovi nakladať s predmetným bytom, a to zaťažiť ho záložným právom až do právoplatného rozhodnutia vo

veci samej. Krajský súd uznesením č. k. 15 Co 294/2009-54 zo 17. septembra 2009 zmenil rozhodnutie okresného súdu a návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Následne okresný súd v merite veci rozsudkom z 15. júna 2010 rozhodol tak, že návrh sťažovateľov zamietol, pričom vyslovil právny názor, že ustanovenia § 16 v spojení s § 17 a § 18 zákona o vlastníctve bytov nemožno vykladať tak, že *„sa vzťahujú na všetky byty resp. bytové domy nadobudnuté povinnými osobami kedykoľvek pred alebo po účinnosti zákona o vlastníctve bytov bez ohľadu na spôsob a podmienky ich nadobudnutia... Teda podľa názoru prvostupňového súdu odporca nie je viazaný ani obmedzený žiadnymi ustanoveniami zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.“*. V súvislosti s postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 14 C 168/2009 sťažovatelia tiež uviedli, že tento súd nezabezpečil dôkazy, ktoré v podanom návrhu navrhovali vykonať a ktoré nemohli zabezpečiť bez vlastného zavinenia.

Po podanom odvolaní krajský súd rozhodol rozsudkom z 24. októbra 2010 bez nariadenia pojednávania tak, že rozsudok z 15. júna 2010 potvrdil ako vecne správny, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že odporca bytový dom nadobudol ako internát v trhovom prostredí, a preto mu nevznikla povinnosť predať sťažovateľom byt za regulovanú cenu podľa zákona o vlastníctve bytov.

Podľa názoru sťažovateľov sa na prevod vlastníckeho práva predmetného bytu vzťahuje zákon o vlastníctve bytov ako špeciálny právny predpis, a to z dôvodu, že *„v dobe vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania bol bytový dom už bytovým domom teda pokiaľ odporca uzavrel s navrhovateľom nájomnú zmluvu, predmetom tejto bol byt v obytnom dome a nájom bol uzavretý na dobu neurčitú“*. Sťažovatelia nesúhlasia ani s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu, že zákon o vlastníctve bytov sa na predaj bytu v tomto prípade nevzťahuje len z dôvodu, že *„odporca nadobudol bytový dom v trhovom prostredí a tento bol skolaudovaný nadobudnutím právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia 3. 9. 1998. Dátum kolaudácie má význam len pri posudzovaní prevodu bytov z vlastníctva obce, čo tento prípad nie je.“*

Sťažovatelia v sťažnosti opakovane argumentovali, že konaním všeobecných súdov rozhodujúcich v predmetnej veci im bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo vyplýva jednak zo skutočnosti, že neboli vykonané dôkazy, ktoré v konaní navrhovali, a tiež preto, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď zákonné predkupné právo sťažovateľov k bytu bolo vylúčené z pôsobnosti zákona o vlastníctve bytov.

Sťažovatelia sú toho názoru, že uvedeným postupom okresného súdu a krajského súdu bolo porušené ich „základné právo upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“, a preto žiadajú, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie označeného práva, zrušil „rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, č. k. 15 Co/234/2010-195 zo dňa 24. 11. 2010 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C/168/2009-164 zo dňa 15. 5. 2010“, vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu a aby im priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 312 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 424,84 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia v petite sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 168/2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 234/2010. K porušeniu označeného základného práva sťažovateľov malo dôjsť v dôsledku toho, že im postupom všeobecných súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to z dôvodu nezabezpečenia nimi navrhovaných dôkazov nevyhnutných pre kvalifikované spracovanie návrhu, ktoré sťažovatelia nemohli v konaní predložiť bez vlastného zavinenia. Odňatie možnosti konať pred súdom podľa sťažovateľov vyplýva aj z nesprávneho právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi, keďže v ich prípade sa v súvislosti s prevodom vlastníckeho práva bytu, ktorý v súčasnosti užívajú ako nájomcovia, majú aplikovať príslušné ustanovenia zákona o vlastníctve bytov, najmä pokiaľ ide o stanovenie jeho kúpnej ceny.

II.A K namietanému porušeniu označeného základného práva sťažovateľov postupom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade boli sťažovatelia oprávnení podať proti rozsudku okresného súdu z 15. júna 2010 odvolanie. Sťažovatelia odvolanie podali a krajský súd o ňom rozsudkom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovatelia mali k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie ich základných práv postupom okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B K namietanému porušeniu označeného základného práva sťažovateľov postupom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľov s právnymi závermi všeobecných súdov, ktoré sa podľa nich opierajú o nesprávny výklad zákonných ustanovení.

Podstatnou pre rozhodnutie predmetnej veci bolo posúdenie, či odporcovi ako vlastníkovi bytového domu, v ktorom sa nachádza byt užívaný sťažovateľmi ako nájomcami na dobu neurčitú, vznikla povinnosť previesť uvedený byt spolu s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a s podielom na pozemku do vlastníctva sťažovateľov, a to za cenu určenú podľa § 18 ods. 1 až 4 a § 18a zákona o vlastníctve bytov.

Okresný súd návrh sťažovateľov na nahradenie prejavu vôle odporcu s uzavretím zmluvy o prevode vlastníckeho práva bytu zamietol rozsudkom z 15. júna 2010. O podanom odvolaní sťažovateľov krajský súd rozhodol rozsudkom z 24. novembra 2010 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd uviedol:

«Zákon č. 182/1993 Z. z. je právnym predpisom, ktorý okrem iného upravuje okruh subjektov, ktorí sú ako vlastníci povinní v ustanovenej lehote a za maximálne určenú cenu uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu s doterajším nájomcom. Okruh týchto taxatívne určených vlastníkov bol rozširovaný viacerými novelizáciami zákona, resp. novelizáciami došlo i k vyňatiu skupiny druhovo určených bytov z množiny bytov, ktoré je vlastník povinný odpredať, ak ho o to nájomca požiadal. Posudzovanie nesúladu viacerých ustanovení uvedeného zákona sa stalo predmetom posudzovania Ústavným súdom SR (napr. PL. ÚS 38/95, PL. ÚS 26/00, PL. ÚS 10/04). Ako vyplýva z dôvodovej správy zákona i z uvedených nálezov Ústavného súdu SR, účelom zákona č. 182/1993 Z. z. bola

transformácia bytového fondu, mala ním byť podporená privatizácia bytov a trhové hospodárstvo (článok 55 Ústavy SR). Malo ísť o spravodlivú transformáciu tej časti bytového fondu, leťory vznikol najmä zo Štátnych finančných prostriedkov (predtým bol tzv. národným majetkom). Ako to konštatoval Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 26/00 zo 04. 04. 2002 „...bytový fond na území Slovenskej republiky, ktorý bol aj predmetom transformácie, vznikol iným spôsobom ako v trhovom prostredí, a to s výraznou ingerenciou štátu. Pri tvorbe zákona o vlastníctve bytov a aj pri stanovení cien v tomto zákone sa vychádzalo z tej skutočnosti, že väčšina bytového fondu bola vytvorená z prostriedkov štátneho rozpočtu, ktorého jedným zo zdrojov boli dane daňových poplatníkov.”

Z jednotlivých ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov upravujúcich okruh vlastníkov bytov povinných byt predať (§ 29, § 29a), ak o to nájomca požiadal, a to za maximálne regulovanú cenu možno vyvodiť záver, že ide o také subjekty, ktoré nadobudli vlastníctvo k bývalým štátnym, neskôr komunálnym bytom, družstevným bytom postaveným za výraznej štátnej ingerencie, ktorých financie boli realizované z celospoločenských zdrojov v netrhovom prostredí.

Medzi účastníkmi je nesporné, že odporca je subjektom v zmysle ustanovenia § 17 ods. 3 písm. c/ zákona, t. j. obchodnou spoločnosťou s účasťou obce. Navrhovatelia 1/, 2/ sú nájomcami bytu na dobu neurčitú v zmysle § 16 ods. 1 zákona. V konaní bolo nepochybne zistené, že odporca nadobudol od spoločnosti B., s. r. o., so sídlom v B. B. kúpnu zmluvou z 10. 09. 1997, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol Správou katastra B. B. povolený 18. 11. 1997, nehnuteľnosti – budovy internátu. Je nepochybne, že odporca nenadobudol vlastníctvo k nehnuteľnosti z celospoločenského vlastníctva za výhodných podmienok za cenu – objektívne posudzované – nepatrnú alebo celkom bezodplatne v procese tzv. veľkej privatizácie (zákon č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), ani pri likvidácii štátneho podniku ani prevodom štátneho majetku do majetku obcí. Odporca nadobudol predmetné nehnuteľnosti v podmienkach trhového hospodárstva za trhovú cenu dojednanú dohodou. V konaní bolo preukázané, že odporca nezískal vlastníctvo k nehnuteľnosti od štátneho podniku v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 uvedeného zákona. V čase získania nehnuteľnosti odporcom nešlo o bytový dom, ako je definovaný v ustanovení § 2 ods. 2 zákona. Až po vykonaní rekonštrukcie a vydaní rozhodnutia Okresného úradu v Banskej Bystrici, odbor životného prostredia z 02. 09. 1998 Prot. č. ŽP.-898/02627/8PM, ktoré nadobudlo

právoplatnosť 03. 09. 1998, ktorým bolo vydané povolenie na užívanie stavby... B. B. na pozemku... v kat. úz. B. B., nehnuteľnosť nadobudla charakter bytového domu. Odporca teda nenadobudol vlastníctvo k stavbe ako bytovému domu pred 02. 06. 1998 (§ 29a ods. 3 uvedeného zákona). Odporcovi preto nevznikla povinnosť predať byt navrhovateľovi ako nájomcovi na jeho žiadosť a to za cenu regulovanú podľa § 18, § 18a zákona č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov. Pokiaľ okresný súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol, vychádzal podľa názoru odvolacieho súdu z úplne a správne zisteného skutkového stavu a vyvodil i správny právny záver.

Z uvedeného vyplýva, že nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľov 1/, 2/ v odvolaní, že odporca sa na základe kúpnej zmluvy stal vlastníkom obytného domu. Je vykonaným dokazovaním nepochybne preukázané, že odporcom kúpená stavba – budova internátu nadobudla charakter bytového domu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov až potom, ako do nej investoval značné prostriedky bez príspevia štátu. Nemožno považovať za správne ani tvrdenie navrhovateľov 1/, 2/ v odvolaní, že „predmetný bytový dom bol kúpený a prestavaný prevažne z prostriedkov štátu, nakoľko jediným spoločníkom odporcu je Mesto B. B.“. Nemožno totiž stotožňovať prostriedky – majetok štátu s prostriedkami – majetkom obce, mesta.»

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavnému súdu v zásade neprináleží hodnotiť spôsob, akým všeobecné súdy postupovali v spore o nahradenie prejavu vôle, a nemôže nahradzovať všeobecné súdy pri ich rozhodovaní v rozsahu ich právomocí upravených ústavou. V posudzovanom prípade je teda na všeobecnom súde, aby rozhodol, či sú splnené všetky zákonné podmienky podľa zákona o vlastníctve bytov a či môže byť nahradený prejav vôle účastníka konania súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 326/07).

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku z 24. novembra 2010 je zrejmé, že krajský súd preskúmal rozsudok z 15. júna 2010 a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, a ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých zistený skutkový stav posúdil. Ústavný súd nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Rozhodnutie krajského súdu, ktoré bolo výsledkom namietaného postupu krajského súdu, nie je zjavne neodôvodnené a ani arbitrárne, a preto je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. Nevyhovenie odvolacím dôvodom ako ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovatelia nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o porušení práva na spravodlivé súdne konanie.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľov po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2011